

MELDURIN

Vanlukkan fylgir mær alt lívið

- Tú heldur, at tað hendir ikki fyri teg, men tað kann henda fyri øll. Restina av lívinum skal eg liva við, at ein skeiv avgerð fekk katastrofalar avleiðingar, og tað pínir. Soleiðis sigur 37 ára gamli Fríði Nolsø, sum fyrri 20 árum síðani var við í ógvusligari ferðsluvanlukku, sum kostaði vinmanni hansara lívið. – Vanlukkan fer altíð at fylgja mær, sigur Fríði Nolsø

Rannvá G. Fossaberg

- Tá eg hoyri um ógvuslig ferðsluóhapp, fara tankarnir alt fyrri eitt aftur til ta náttina, tá eg sjálvur var við í eini ferðsluvanlukku. Tað er ein so ræðulig uppliving, og eg veit akkurát, hvussu ringt øll tey, sum eru partur av vanlukkunum, hava tað, sigur Fríði Nolsø á Sandi.

Fyrri 20 árum síðani var hann saman við trimum vinmonnum í eini ferðsluvanlukku á Sandoynni. Tann eini vinmaðurin, Herolvur Jensen, doyði í vanlukkunum.

- Tey ungu mugu vita, at ein ógvuslig ferðsluvanlukka kann raka øll. Tað skal bara ein lítill feilur til, áðrenn tað gongur galið, sigur Fríði.

Vit hugsaðu einki

Tað var tíðliga týsmorgunin 15. juni í 1993, at Fríði og triggir vinmenn vóru fyrri ferðsluvanlukku, sum Fríði ongantíð gloymir.

Kvøldið fyrri var tann tá 16 ára gamli Fríði farin til Söltuvíkar saman við tveimum vinmonnum, har teir skuldu tjalda.

- Vit skuldu bara hugna okkum, grilla og drekka eina øl ella tvær. Og vit høvdu tað eisini ógvuliga hugnaligt, minnst Fríði.

Nakað út á kvøldið kom ein annar vinmaður til Söltuvíkar við bili. Sum tímarnir gingu, blivu teir allir ávirkaðir og fóru at tosa um, at tað kundi verið stuttligt at farið ein biltúr til Skopunar.

- Vit hugsaðu ikki um, at vit høvdu drukkið, tá fyra okkara settu okkum í bilin. Tann fimti legði seg at sova. Fyrri at siga sum er, so var tað ikki fyrstu ferð, at vit koyrdu, tá vit høvdu drukkið, og tað hevði hvørjaferð spælt væl av, greiðir Fríði frá.

Á túrinum til Skopunar hevði bilurin alt ov nógv ferð, og beint norðan fyrri Hálsavøtnini við Sjørðarmýru fór bilurin út av vegnum. Bilførarin breyt hálsin, Fríði breyt ryggin, meðan tann einasti, sum sat í trygdarbelti bert skar seg í andlitið. Tann fjórði í bilinum, sum var Herolvur Jensen, doyði á staðnum av løstinum.

Vanlukkulig avgerð

Tá Fríði minnst aftur á

vikurnar eftir vanlukkuna, hugsar hann um eina ógvuliga tunga tíð.

- Eg var 16 ár, og í tí aldrinum hugsar tú kanska ikki altíð so nógv. Tað gekk ikki upp fyrri mær beinanvegin, hvat tað var, sum var hent. Men eg minnst, at í byrjanini var tað ótrúliga pínligt at vera úti og hyggja upp á fólk, tí eg var flóvur av hendingini, fortelur Fríði, og vísir á, hvussu ein skeiv avgerð, sum teir allir fyra vóru saman um at taka, fekk so ógvusligar avleiðingar.

- Vit hildu allir, at tað var eitt gott hugskot at fara henda biltúrin, og eingin segði nei ella hevði hug at finnast at hugskotinum. Eitt, sum eg enn tann dag í dag havi hildið verið órættvíst, er, at hóast vit allir vóru samdir um at fara biltúr, bleiv tað tann, sum koyrði, ið skuldi inn at sita fyrri óviljað mann-dráp. Tað havi eg allatíð hildið verið órættvíst, tí tað var líka so nógv mín feilur. Allir fyra vóru um at taka hesa avgerðina, sigur Fríði og leggur afturat:

- Vit hugsaðu als ikki um, at vit gjørdur nakað vandað mikið við ikki einans at koyra skjótt, men eisini at vit samstundis vóru ávirkaðir. Tankarnir, um hvørjar fylgjurnar kundu bliva av hesum biltúrinum, vóru als ikki til staðar, sigur Fríði.

Hann dylir ikki fyrri, at tað var ein ávisur spenningur knýttur at tí at koyra skjótt.

- Tú koyrir ikki skjótt bara fyrri at koyra skjótt, men tað er bara spennandi. Tað er spennandi at gera okkurt ólógligt, serliga tá tú ert í has-

um aldrinum, sigur Fríði og heldur fram:

- Tað var einki við, at vit avtalaðu, at nú skuldu vit fara at koyra skjótt, men tað var bara nakað, sum vit gjørdur uttan at tosa so nógv um tað.

Ávirkar alt lívið

Hóast tað eru 20 ár síðani, at syrgiliga vanlukkan fór fram, hevur Fríði á ongan hátt gloymt hendingina.

- Tað gongur næstan ikki ein dagur, har eg ikki á ein ella annan hátt hugsi um tað, sum hendi hasa náttina. Upplivingin er nakað, sum altíð fer at fylgja mær. Í dag havi eg einki kropsligt mein av ferðsluóhappinum, men tað er meira tann sálarligi parturin, sum eg ongantíð sleppi av við, tann ringa samvitskan, greiðir Fríði frá. Tá hann tosar um ringu samvitskuna sipar hann til, at hann dagliga hugsar um alt tað, sum vinmaður hansara ikki kann uppliva, tí hann er deyður.

- Føroyar eru eitt lítið samfelag, og dagliga møti eg familjuni hjá Herolvi, og enn tann dag í dag, merki eg ringu samvitskuna, tá eg siggi tey. Eg taki á ongan hátt synd í mær sjálvum, tí eg havi eitt fínt lív nú aftaná vanlukkuna. Eg havi eina konu, børn, familju og so framvegis, men orsakað av eini býttari avgerð, sleppur vinmaður mín ongantíð at uppliva alt tað, sum eg geri, og tað hugsi eg nógv um, sigur Fríði.

Upplýsing má til

Sjálvur dugir hann ikki at siga, hvat hevði kunn-

